

P/654A

27.06.2017

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

Broj: 11 0 U 019196 16 U

Dana, 26.06.2017. godine

Okružni sud u Banjaluci, po sudiji Bošnjak Glizijan Ljiljani, kao sudiji pojedincu, uz učešće Brković Ljiljane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije "Transparency International BiH", Ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac), zastupano po Predsjedavajućem Odbora direktora – Blagovčanin Srđanu, protiv akta broj: E-456-06/16-215 od 20.06.2016. godine Rudnika željezne rude "Ljubija" a.d. Prijedor (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu pristupa informacijama, dana 26.06.2017. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija, kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, koji je dat u formi odgovora na žalbu, tuženi je osporio žalbene navode tužioca, sa tvrdnjom da je RŽR „Ljubija“ a.d. Prijedor nije pravno lice u vlasništvu, ili da kontroliše javni organ, sa neupitnom činjenicom da Akcijski fond Republike Srpske raspolaže sa 65% akcija tuženog, ali da to nije javni organ, da njime upravlja banka, a to je bila Investiciono-razvojna banka Republike Srpske, shodno članu 10. Zakona o Akcijskom fondu Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 56/06). To je ujedno i predstavljalo odluku o žalbi za tužioca, izjavljenoj protiv odluke tuženog broj: E-394 305 16 177 od 25.05.2016. godine, koji je takođe dat u formi odgovora na zahtjev tužioca.

Podnesenom tužbom tužilac je predložio da se upravo poništi odluka tužioca broj: E-456-06/16-215 od 20.06.2016. godine, a da se istovremeno tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama, te da se tuženi obaveže da snosi troškove upravnog spora, koji se odnose na plaćanje sudskih taksa.

Na zahtjev suda tuženi je dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem ponavlja navode istaknute u odgovoru na žalbu, sa prijedlogom da se tužba odbije.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa se utvrđuje da je tužilac podnio zahtjev tuženom za pristup informacijama dana 28.04.2016. godine, sa pozivom na član 14. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, kojim je tražio da mu tuženi dostavi sve ugovore o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je zaključio u bilo kojem od zakonom predviđenih postupaka, u toku 2015. godine, kopije Pravičnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i spisak svih zaposlenih, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa.

Tuženi je odgovorio na zahtjev, dopisom broj: E 394 05/16-177 od 25.05.2016. godine, ukazujući tužiocu da on nije javni organ, koji ima u vidu član 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH („Službeni glasnik BiH“, br. 28/2000, 45/2006, 102/2009, 62/2011 i 100/2013, u daljem tekstu: Zakon), te da se na njega i ne odnose obaveze iz člana 4. tog zakona, pri tom ne sporeći činjenicu da je organizovan kao akcionarsko privredno društvo, u većinskom vlasništvu Akcijskog fonda Republike Srpske, sa 65% akcija, te da se na njega odnose odredbe Zakona o privrednim društvima Republike Srpske, te je pri tom negirao obavezu dostavljanja tražene dokumentacije.

Protiv tog dopisa tužilac je izjavio žalbu, sa tvrdnjom da upravo tužilac ima taj karakter, pošto nad Akcijskim fondom Republike Srpske nadzor vrši javni organ.

Tuženi je dao odgovor na žalbu broj: E-456-06/16-215 od 20.06.2016. godine, koji je za tužioca odluka o izjavljenoj žalbi. Tuženi je u tom odgovoru naveo da ni Akcijski fond Republike Srpske nema karakter javnog organa, jer nema status ni republičkog organa uprave, ali ni gradskog, odnosno opštinskog organa uprave, te se pozvao na sadržaj člana 3. stav 1. i člana 8. Zakona o Investiciono-razvojnoj banci Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 56/06), te na član 10. Zakona o Akcijskom fondu Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 56/06), dodatno citirajući članome 14. i 17. tog zakona, a iz čega bi sve proisticalo da tuženi nema obavezu odlučivanja o izjavljenoj žalbi.

S obzirom da je, kao tuženu stranu, tužilac označio akcionarsko društvo, Sud je dopisom od 05.09.2016. godine tražio pojašnjenje od tužioca da uredi tužbu na način što će razjasniti i dokazati da tuženi ima karakter pravnog lica u vlasništvu javnog organa, ili da kontroliše javni organ, shodno članu 3. stav 1. tačke đ) Zakona. Tužilac je, u svom razjašnjenju od 22.09.2016. godine naveo da je Akcijski fond formirala Vlada Republike Srpske, a da Akcijski fond kontroliše, u smislu poslovanja, nezavisni revizor i Glavna služba za reviziju javnog sektora Republike Srpske i da Akcijski fond predstavlja javni organ, a da u tuženom republički kapital zauzima 65%.

Iako je tužilac odgovor na žalbu tuženog označio kao konačni upravni akt, on nema taj karakter ni po svom donosiocu, niti po sadržaju, a ukoliko je tužilac smatrao da se radilo o „ćutanju uprave“ u konkretnom slučaju, onda je morao uputiti urgenciju tuženom, a po isteku roka za odlučivanje o žalbi, pa tek kad bi protekao bezuspješno i rok od 15 dana, tužilac bi stekao uslove za podnošenje tužbe zbog „ćutanja uprave“. Tužilac tako nije postupio, pa se nisu ostvarili ni uslovi za postupanje u smislu člana 17. ZUS, zbog čega je Sud ispitivao odgovor na žalbu, kao akt koji je tuženi označio kao konačni akt u smislu ZUS, ali i u svjetlu Zakona, koji ima prioritet u odnosu na druge propise, kako je to regulisano članom 25. istog propisa.

Neosnovano tužilac ukazuje da je tuženi pravno lice koje je u vlasništvu, ili koje kontroliše javni organ, kako je to propisano članom 3. stav 2. tačke đ) Zakona, jer već u stavu 3. tog člana propisano je šta se smatra kontrolom, a stavom 5. istog člana šta se smatra nadležnim javnim organom. Tako da „kontrola“ podrazumijeva raspolaganje informacijama, dok je nadležni javni organ onaj koji ima kontrolu nad traženim informacijama, pa je to onaj organ koji je sačinio informaciju, ili za koga je informacija sačinjena. Tuženi ne kontroliše javni organ u smislu Zakona, a to što ga, u smislu poslovanja, kontroliše nezavisni revizor i Glavna služba za reviziju, ne podrazumijeva kontrolu informacijama koje su od tuženog zatražene. Kada bi se prihvatile tvrdnje tužioca u vezi sa tumačenjem pravnog lica koje je u vlasništvu, ili koje kontroliše javni organ, onda bi to značilo da su sva pravna lica u obavezi davati sve informacije na zahtjev tužioca, pa i one o svom poslovanju, jer sva pravna lica recimo kontroliše Poreska uprava, što nije cilj Zakona, a sve kako je to propisano članom 1. Zakona. To što u tuženom „republički“ kapital zauzima 65% u strukturi čitavog kapitala, nije odrednica po kojoj će se odrediti karakter pravnog lica iz stava 2. tačke đ) Zakona, jer se pojam vlasništva iz te tačke đ) ne podudara sa pojmom javnog organa, o čemu je sve pravilne tvrdnje dao tuženi u svom odgovoru na tužbu, a iz čega se zaključuje da ni tuženi nema taj karakter, koji mu daje tužilac, zahtijevajući od njega navedene informacije. Zbog navedenog je bespredmetno zahtijevati od tuženog dostavljanje zahtjevanog.

Zbog svega navedenog, nisu se ostvarili razlozi iz člana 10. ZUS, pa je tužbu valjalo odbiti, na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stava 1. i 2. istog zakona.

Shodno članu 25. Zakona stranke nemaju obavezu plaćanja sudskih taksa, tako da o prijedlogu tužioca nije ni donesena odluka.

Zapisničar
Brković Ljiljana

S
a
Bošnjak Ljiljana